

Kathy Reichs

Aanval

Proloog

Vlak buiten Gun Cay, Jamaica – 1720

In de verte bulderden kanonnen.

Boem! Boem!

Een paar laatste, gefrustreerde salvo's die wegstierven in de invallende avond.

Er stond een gierende wind en bliksems sneden door een hemel met de paarse kleur van een beurse plek.

De donder rommelde. Regen striemde neer op het schommelende bakdek.

Er schalden nerveuze kreten over en weer terwijl de bemanning worstelde om het hoofdzeil te brassen. Instructies. Gevloek. Gebeden.

De *Revenge* beklom een enorme golf en maakte scherp slagzij naar bakboord toen een felle windvlaag tegen het schip aan beukte. Hout kreunde. Stemmen brulden in paniek.

Het piratenschip beefde met een onnatuurlijk gedreun en kon ieder moment kapseizen.

Seconden verstreken. Eeuwen.

Toen, gelukkig, dook de *Revenge* een diepe trog in.

Beschut tegen de felle stormwind kwam het schip langzaam weer rechtop.

Het dek kwam recht te liggen.

Het geschreeuw ging over in morbide gelach, de duizelige opwindings van mensen die waren teruggehaald van het randje van de dood. Er werd opgelucht op schouders geslagen. Gegrijs verspreidde zich als de pest.

Bij iedereen, op één persoon na.

Een kleine gestalte stond ineengedoken en alleen op het halfdek, met haar handen om de reling van de achtersteveng geklemd. Ze was

doorweekt. De wind liet haar haar dansen en rukte aan haar hemd, hoofdband en fluwelen vest.

De vrouw klaagde niet. De levensgevaarlijke storm duwde de Revenge snel naar de veiligheid.

Haar blik ging langs de horizon achter hen, ongerust, speurend naar vijandelijke zeilen. Hopend die niet te zien.

Toen beklom de Revenge een volgende gigantische golf.

Daar waren ze. Een trio van zwarte omtrekken tegen de dichte, donkere wolken.

Twee ervan waren kleine oorlogsschepen van hetzelfde type als de Revenge. Die konden ze wel aan. Maar het derde vaartuig voorspelde problemen.

Engels.

Fregat.

Met dertig kanonnen aan boord.

Verdomme.

De mannen van Calico Jack waren goede vechters, stuk voor stuk echte piraten, maar tegen zo'n oorlogsschip konden ze niet op.

De Revenge vluchtte voor haar leven.

Even later zag de vrouw zeelui over de dekken van de achtervolgende schepen rennen en in grote haast zeilen reven.

Maar het trio bleef steeds verder achter, draaide om en voer terug.

Terwijl het draaide, vuurde het grote fregat nog een laatste salvo af. Een nutteloos gebaar. Ze waren veel te ver weg.

Eindelijk glimlachte de vrouw.

De naderende storm had de achtervolging voor de kleine vloot van de Kroon onaantrekkelijk gemaakt.

Haar opluchting was van korte duur, werd vervangen door andere zorgen.

Ontsnappen had een prijs.

De boegspriet van de Revenge wees recht naar het hart van de naderende storm.

Anne Bonny zag een kolossale breker over de boeg slaan.

Jacks bemanning had de strop weten te ontlopen, maar de zee zou het laatste woord krijgen.

Nadat ze per ongeluk op de Britse patrouille waren gestuit, hadden ze weinig andere keus gehad dan het erop te wagen in de storm. Eerlijk gezegd was Bonny verbaasd dat de Revenge de koloniale autoriteiten alweer had weten te ontglippen.

De derde keer dit jaar. Het net verstrakt zich.

Enkele weken eerder had de milizie van Charles Town de Revenge ingesloten terwijl het schip voor anker lag voor de kust van de Bahama's. Jacks mannen waren wrevelig en met een kater ontwaakt. Ze hadden zo goed mogelijk gevochten, maar de Revenge was bijna tegen de rotsen gedwongen. Hun ontsnapping was op het nippertje geweest.

En nu tartten ze het lot op deze woeste wateren.

Bonny liet zich op het dek zakken, met haar arm voor de veiligheid om de reling heen.

Zo moe. Moe van het vluchten.

Even vielen Bonny's ogen dicht. Onwillekeurig zag ze een beeld voor zich van Lachende Pete, toen hij was geplet door een Britse kanonskogel.

Haar ogen schoten open.

Deze keer had een storm de Revenge gered. Een ontzettende meevaller. Hoe lang kon zo veel geluk aanhouden?

De laatste tijd doemde de galg steeds groter op in Bonny's geest.

We zijn nog maar met zo weinig.

Ze zag gezichten, liet namen de revue passeren.

Stede Bonnet was gevangengenomen op de rivier de Cape Fear en opgehangen bij White Point in Charles Town. Rich Whorley had militieschepen aangezien voor koopvaardischepen en daar met zijn leven voor betaald. Charles Vane was opgehangen bij Gallows Point, nog geen dertig mijl van waar zij nu was. Zelfs Zwartbaard was dood, gesneuveld tijdens een zeeslag voor de kust van Carolina.

En toch weigert Jack het onder ogen te zien.

Bonny keek omhoog naar de marssteng, waar Calico Jacks banier wapperde. Een zwarte achtergrond, een witte schedel, twee gekruiste zwaarden.

Volgens Jack kondigde die vlag aan dat hij altijd klaar was voor een gevecht.

Hij denkt dat we eeuwig kunnen blijven plunderen, zelfs terwijl ze ons schip voor schip afmaken.

Bonny schudde haar hoofd.

De andere kapiteins snapten het. Black Bart Roberts en Long Ben waren al op de vlucht. De rest zou volgen. De koloniale macht nam toe in het Caribische gebied. Meer oorlogsschepen. Meer troepen. Meer toezicht.

De gouden eeuw van de piraterij kwam ten einde. Elke dwaas zag dat in.

Onze manier van leven is ten dode opgeschreven. Ik ben niet van plan ook die kant op te gaan!

Bonny dacht diep na. Nam een besluit.

Ze zette zich af van de reling en draafde naar het tussendek. Dankzij jaren op zee was ze vertrouwd met het stampende, slingerende dek. De regen kletterde op haar hoofd en schouders terwijl ze zich door een luik in de onderbuik van het vaartuig liet zakken.

Donker. Klam.

Twee piraten bewaakten de voorste ruimen. Toen ze naderde, stapten de mannen opzij, snel genoeg om haar niet te beledigen.

Anne Bonny werd geen strobreed in de weg gelegd. Ze had van niemand toestemming nodig om de schatkamer te bezoeken.

De donder rommelde en de Revenge beefde tot in haar kiel. Bonny vergat de storm, opende een ruwe houten deur, stapte erdoor en sloot hem achter zich. Ze was alleen; een zeldzame luxe op een schip op zee.

Bonny keek om zich heen in de kleine ruimte. Zakken vol wol en tabak tegen de ene wand, opgestapeld naast olievaten en grote vaten rum. Tegen de wand aan bakboordzijde was een kluis bevestigd, barstensvol met gouden en zilveren munten.

De weinige ruimte die overbleef was gevuld met allerlei voorwerpen: twee leren stoelen, een Spaans harnas, juwelenkistjes bezet met robijnen, kratten vol Engelse musketten, een stel koperen sierkandelaars.

Piraten nemen alles mee wat waarde heeft.

Bonny glimlachte droevig. Ze zou dit soort werk gaan missen.

Maar ze was vast van plan in leven te blijven.

Vastberaden schoof ze een krat met parfum en twee kisten vol vrouwenkleding opzij en ze onthulde een houten kist met een stevig ijzeren slot erop.

Ze maakte hem niet open. Dat hoefde niet. Ze wist wat erin zat.

Dit is van mij, Jack. De rest mag jij hebben.

Maar waar moest ze het verstoppen?

Bonny fronste nadenkend haar voorhoofd.

Toen keerde de glimlach terug, deze keer breder.

Perfect.

Het zou geduld vergen, wist ze, en ze had geluk nodig. Maar daarvan had ze meer dan genoeg. En wat zouden de anderen zich ergeren.

Bonny grinnikte zachtjes. God, ze vond het heerlijk om piraat te zijn.

Jack is een stommeling. Ik moet Mary spreken. Morgen.

Geamuseerd door haar gewaagde plan keerde Bonny terug door de smalle gang en beklom de ladder naar het hoofddek.

De razende storm duwde haar bijna de ladder weer af.

Het was nacht geworden. De Revenge voer in volslagen duisternis.

Bonny wankelde naar de reling en greep zich vast. Om haar heen zwoegde de bemanning met lijnen en zeilen. Ze keek merkwaardig kalm uit over de kolkende oceaan. Ze had haar besluit genomen. Er zou niets misgaan.

Twee frasen bleven door haar hoofd spoken.

Die kist is van mij. God zal huilen om iedereen die hem van me probeert te stelen.

De Revenge spoedde zich over een eindeloze opeenvolging van enorme, schuimende golven.

Zij nam Anne Bonny mee.

Noordwaarts.

DEEL I

Blut

I

KLIK.

Het was haast een elektrische schok, zoals wanneer je de spanningsrail in een metrotunnel beetpakt.

Mijn bloed pompte door mijn lijf, gesmolten lood gierde door mijn gloeiende aderen.

Pijn.

Desoriëntatie.

En toen kracht. Grenzeloze kracht. Diépe kracht.

Het zweet gutste uit al mijn poriën.

Mijn irissen vonkten, fonkelden goudkleurig, wist ik uit eerdere ervaring. Gloeiende gele schijven rondom peilloos diepe, inktzwarte pupillen. Mijn zicht kreeg een haarfijne laserscherpte. Mijn ogen drongen als dolken door alles om me heen.

Mijn oren zoemden even, en werden toen supersonisch helder. Witte ruis vulde mijn hoofd. Eén hartslag. De brij van geluid brak op in een symfonie van afzonderlijke oceaangeluiden.

Mijn reukvermogen ontwaakte, griste patronen uit de zomerbries, benoemde handig de kustgeuren. Zout. Zand. Zee. Mijn neus zeefde de delicate nuances eruit.

Mijn armen en benen trilden, smeulend van opgesloten energie die smachtte naar bevrijding. Onbewust ontblootte ik mijn tanden in dierlijke verrukking.

Het gevoel was zo ongelooflijk, zo sterk, dat ik hijgde van opwinding. Ik wilde eeuwig in dat moment blijven. Nooit ophouden. Nooit terugkeren.

Ik flitste.

Naast me trok Ben een grimas, met zijn donkere ogen stijf dicht. Zijn spieren waren gespannen en zijn sterke lichaam beefde terwijl hij op pure wilskracht probeerde te flitsen. Het mislukte.

Zo werkt het niet.

Ik hield mijn mond. Wie was ik om advies te geven? Uiteindelijk begreep ik onze krachten niet beter dan Ben. Ik had er niet veel meer controle over dan hij.

Niet als ik eenmaal de wolf had bevrijd.

Je zult je wel afvragen waar ik het over heb. Of je hebt al besloten dat ik gek ben en deinst langzaam achteruit van dit boek. Ik kan het je niet kwalijk nemen. Een paar maanden geleden zou ik nog hetzelfde hebben gedaan.

Maar dat was voordat ik veranderde. Voordat een microscopische indringer mijn biologische software wijzigde. Voordat ik evolueerde, méér werd. Iets heel nieuws. Iets primitiefs.

Ik zal het in het kort uitleggen.

Een maand of wat eerder waren mijn vrienden en ik besmet met een akelig supervirus. Het was geen natuurlijk organisme. Het kwam rechtstreeks uit een geheim laboratorium en was ontstaan uit een illegaal experiment. En dat virus hield wel van menselijke gastlichamen.

Waar had ik die meevaller aan te danken?

Een gewetenloze wetenschapper, doctor Marcus Karsten, had het virus in elkaar geknutseld. Hij was de baas van mijn vader bij het Loggerhead Island Research Institute, ofwel LIRI. Om snel geld te verdienen, kruiste Karsten twee typen parvovirus, waarbij hij per ongeluk een nieuwe soort maakte die ook mensen kon besmetten. Helemaal werden wij vervolgens besmet door een wolfshond genaamd Cooper, Karstens proefdier.

Breek me de bek niet open.

Maar goed, ik was dagenlang ziek. Wij allemaal. En toen werd het raar.

Mijn hersens leken wel een elastiekje. Mijn zintuigen sloegen op hol.

Af en toe verloor ik de controle en kon ik de plotselinge dierlijke instincten die in me opkwamen niet onderdrukken. Dan at ik rauw hamburgervlees. Loerde op een woestijnrat in een kooitje.

Bij de anderen gebeurde hetzelfde.